

Arrest

nr. 29 861 van 14 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 juli 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 186 704 van 30 september 2008 van de Raad van State, waarbij het arrest nr. 2852 van 22 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 februari 2007 een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 13 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 25 juli 2007 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In toepassing van artikel 45 § 7 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 () betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging (…) geweigerd (…).*

REDEN VAN DE BESLISSING : (2)

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad:

Hij werd op 13/07/2001 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een celstraf van 2 jaar, wegens mensenhandel.

In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen.(…)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 40, §§1 en 2, en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals deze bestonden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Zij stelt het volgende ter onderbouwing van haar middel:

“Ondanks het feit dat verzoeker zowel aan de voorwaarden van artikel 40§2,1° beantwoordt, als dat hij de omzendbrief dd. 10 mei 2006 heeft gevolgd, heeft tegenpartij een negatieve beslissing genomen. Deze beslissing vermeldt als reden dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde geschaad heeft.

Verzoeker zou namelijk door de Correctionele Rechtbank van Brussel op 13/07/2001 veroordeeld zijn tot een celstraf van 2 jaar, wegens mensenhandel.

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt echter expliciet:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de EG-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zich geen motivering van deze maatregelen;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf van het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten en gebreken vermeldt in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst op het grondgebied of van de afgifte van de eerste verblijfsvergunning wettigen.”

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

“Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

...

(www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van tegenpartij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Verzoeker is nooit veroordeeld in Nederland waar hij verbleef van 1994 tot eind 2006.

Het betreft zijn enige veroordeling, welke intussen meer dan 6 jaar geleden is. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet."

Verwerende partij werpt in antwoord op dit middel het volgende op:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet aantoont als zouden de concrete omstandigheden en zijn persoonlijke gedrag niet zijn onderzocht om tot de bestreden beslissing te komen. Zo werd in casu wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijk aspect van verzoekers veroordelingen, daar zijn echtgenote en kinderen wel tot het verblijf werden toegelaten.

De ernst van de correctionele veroordeling blijkt uit de strafmaat, twee jaar en uit de bestrafte feiten, mensenhandel.

Het bepaalde dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat, wordt niet geschonden door de voorliggende bestreden beslissing, gezien de ernst van de veroordeling.

Het is ook volstrekt overbodig de ernst ervan nader te omschrijven in de bestreden beslissing, gezien de evidentie.

Zo stellen Ingrid Opdebeek en Ann Coolsaet in 'formele motivering van bestuurshandelingen' dat "motieven die evident zijn moeten niet worden vermeld. In een beslissing tot het opleggen van een tuchtstraf moet niet worden uitgelegd waarom een feit een tuchtvergriep is wanneer dit duidelijk is. De Raad van State aanvaardt dat motieven zo voor de hand liggend kunnen zijn dat ze niet om een uitdrukkelijke verantwoording vragen. In dit geval moeten de motieven ook zonder dat ze formeel zijn meegedeeld aan de bestuurden bekend zijn, zodat zij niet geschaad kunnen zijn door het niet meedelen van de motieven." (211 p. 168)

De verwijzing naar de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en de strafmaat spreken voor zich om de beslissing te onderbouwen."

Het is niet betwist dat verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit heeft, een burger van de Europese Unie is en dat hij in België als werknemer actief is. Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan een Nederlandse werknemer in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld dat verzoekende partij effectief een gevaar uitmaakt voor de

openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens mensenhandel. Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij stelt echter dat het feit dat verzoekende partij een dergelijk gevaar vormt, voortvloeit uit de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd en uit de strafmaat. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt evenwel dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke feiten aan de basis lagen van de veroordeling van verzoekende partij. Zij heeft zich enkel gebaseerd op een mededeling van de diensten van de minister van Justitie dat verzoekende partij van zijn vrijheid beroofd werd ingevolge een veroordeling door de correctionele rechtbank wegens mensenhandel. Uit de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt echter - en dit gegeven werd ook niet ontkend ter terechtzitting - dat de strafrechter van oordeel was dat de feiten die verzoekende partij ten laste werden gelegd niet toelieten te besluiten dat zij zich schuldig maakte aan het misdrijf van mensenhandel, maar dat deze feiten dienden geherkwalificeerd te worden als een inbreuk op artikel 77 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij - nu zij noch de feiten die aan de basis lagen van de veroordeling van verzoekende partij, noch de correcte kwalificatie van het gepleegde misdrijf kende en zij slechts uitging van de onjuiste mededeling dat verzoekende partij zou veroordeeld zijn wegens mensenhandel - toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoekende partij een gevaar vormde voor de openbare orde. Verwerende partij geeft daarnaast aan dat ook de zwaarte van de strafmaat een indicatie kan zijn van het feit dat een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. De straf die werd uitgesproken door de strafrechter kan inderdaad een indicatie geven van de ernst van de gepleegde feiten, doch laat op zich niet toe automatisch, zonder de correcte feiten die aan de basis liggen van de veroordeling te kennen, te besluiten dat een vreemdeling nog steeds een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verwerende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het feit dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt een evidentie is en er kan ook niet ingezien worden hoe uit het feit dat de vestigingsaanvraag van de gezinsleden werd ingewilligd zou kunnen afgeleid worden dat het persoonlijke gedrag van verzoekende partij werd onderzocht.

In voorliggende zaak dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoekende partij geenszins heeft onderzocht en er zich heeft mee vergenoegd te verwijzen naar naar een oude strafrechtelijke veroordeling om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 juli 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,	kamervoorzitter,
mevr. M. BEELEN,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. G. DE BOECK,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS